
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHẬP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

KĀLĀMA XIN TRI ÂN CÔ DIỆU HỸ GHI CHÉP

Nhật tụng Kālāma – Kinh tụng trích điểm

Kinh Khu rừng – 19/02/2023

Sáng hôm nay chúng ta học tiếp bài Kinh Khu rừng của Nhật tụng Kālāma. Bài kinh này bà con tự đọc dư sức hiểu. Bài kinh này không có gì rối hết.

Nội dung bài kinh này chốt lại có 2 câu thôi:

Câu thứ nhất: Lý tưởng cao nhất của cuộc tu học chính là giải quyết cái Tâm.

Ở ngoài đời họ còn có tinh thần, vật chất (50-50). Vật chất có nghĩa là nhà cửa, tài sản, còn tinh thần là mái ấm gia đình, tình cảm, hôn nhân,... là 50. Nhưng trong đạo mình, người tu học cầu giải thoát chuyện vật chất chỉ là một vài phần trăm thôi, có nghĩa là đủ để không chết, đủ để chịu được nóng, lạnh, côn trùng chích đốt, đủ để sống an toàn, an lạc, an ninh, chỉ được có 3 chữ an đó thôi: An toàn, an lạc, an ninh, còn ngoài ra cái gọi là nhu cầu vật chất của đời tu gần như là con số 0.

Bằng chứng? Có bằng chứng. Các vị, đặc biệt là Phật tử Nam truyền có nghe chữ "tứ vật dụng" là 4 nhu yếu vật chất tối thiểu và tối đa của một vị tỳ kheo: Cái ăn, cái mặc, chỗ ở, thuốc chữa bệnh. Ngoài 4 cái này ra thì coi như không cần thiết.

Và, ngay trong buổi thọ đại giới của tỳ-kheo thì vị hòa thượng, vị bổn sư truyền giới có nhắc mình 8 chuyện:

Thứ nhất: 4 đại trọng giới, khi vị tỳ-kheo mắc vào thì không còn là tỳ-kheo nữa. Đó là Bốn đại trọng giới.

Tiếp theo là 4 pháp sở y, tức là vị hòa thượng nhắc thế này: Ngoài chuyện con phải sống chết gìn giữ 4 đại trọng giới để tiếp tục là tỳ kheo đó là về tinh thần; về vật chất, con chỉ nhớ 4 chuyện này:

- 1) Miễn ăn mà sống được là thôi, không cần ngon. Có nghĩa, con đi khát thực mà người ta có đồ rác trên đầu con cũng được miễn là con no được cái bụng con tu thôi.
- 2) Y áo: Thương thì cho không thương thì con đi lượm vải về may, giặt, nhuộm con mặc.
- 3) Họ thương cho chỗ ở đàng hoàng thì ok không thì con phải chấp nhận về với hang động, núi rừng, gốc cây.
- 4) Con bệnh mà người ta thương cho thầy, thuốc đàng hoàng thì ok còn nếu không thì con phải chấp nhận chuyện sử dụng các thứ dược liệu tùy duyên, kể cả chuyện dùng những thứ dở bản, bất tịnh làm thuốc được thì cũng phải chấp nhận.

Đây là những điều mình cần ghi nhận, để xác định nhu cầu vật chất của một người cầu đạo giải thoát, dầu là có tóc hay không có tóc, thì miễn là cầu đạo giải thoát thì nhu cầu vật chất nó chỉ ở mức cần và đủ thôi.

Chính vì lẽ đó cho nên ở trong bài kinh Khu rừng, đức Phật Ngài nhắc đến 2 chuyện:

Chuyện thứ nhất, Ngài xác định rằng: Cái gọi là nhu cầu vật chất chỉ là thứ yếu, nó chỉ chiếm vị trí rất nhỏ trong đời sống thường nhật của người tu hành giải thoát.

Chuyện thứ hai: Chính vì cứu cánh, mục đích đời tu là giải quyết cái Tâm, do cái tâm chưa được giải quyết nên nó còn sanh tử luân hồi, còn đau khổ với cái ngọt đắng của nhân gian nhưng khi cái tâm được giải quyết ổn thỏa, thỏa đáng rồi thì ở mức độ rất ráo, không còn cái gì để thích, không còn cái gì để ghét, không còn cái gì cảm dỗ, không có gì để bực phiền bất mãn thì trước mắt vị đó được an lạc hiện tiền, đủ duyên chứng thánh thì chấm dứt sanh tử.

Chính vì lẽ này, cho nên trong kinh đức Phật Ngài dạy: Khi vật chất có vai trò mờ nhạt như vậy thì người tu học dầu có tóc hay không có tóc phải biết cân nhắc nặng nhẹ khi quyết định tìm đến nấu mình, nấu mình ở nơi chốn, trú xứ nào đó.

Nếu chỗ đó, **cái gì** cũng ok mà đời sống nội tâm tu hành lui sụt, là cái gì? Học đạo bất tiện, hành đạo bất tiện thì chỗ đó dầu là cung vàng điện ngọc, hoa viên tiên giới thì cũng phải bỏ mà đi. Miễn là chỗ đó nó không đáp ứng được nhu cầu tâm linh, nó không hỗ trợ được cho sự tiến bộ tu học thì dầu cung vàng điện ngọc, hoa viên tiên giới, bông lai tiên cảnh cũng phải bỏ mà đi.

Ngược lại, nếu chỗ đó có khó sống, chật vật, khó khăn, khắc nghiệt, khốc liệt đến mấy nếu như chỗ đó mình ở mình đạt được những thành tựu, những tiến bộ về tâm linh trong chuyện tu và học, thì dầu có bị xua đuổi cũng phải ráng tìm cách hòa hoãn, thỏa hiệp, van xin, cầu khẩn, lay lục, hứa hẹn để được ở lại.

Nội dung bài kinh vẫn tất là như vậy đó.

Cho tôi nói ngoài lề một tí.

Chúng ta có Kālāma không hề là một tự viện để làm cơ sở tôn giáo bái sám nguyện cầu, có kẻ cúng và có kẻ nhận tài chánh. No. Kālāma không phải như vậy. Tất cả khóa tu Kalama không nhận tiền. Hồi đầu đi mua đất, đi xây dựng, chúng ta có đi xin bà con bát cơm ngàn nhà, nhưng khi nó đi vào nhịp hoạt động rồi sẽ có những tín chủ hỗ trợ cho các vị tu tập miễn phí.

Nhưng tôi muốn nói cái gì ở đây? Tôi chen vô có vẻ rất là vô duyên nhưng tôi phải nói. Tôi đang giảng về bài kinh khu rừng mà.

Kālāma là một điểm trung chuyển, điểm dừng chân để bà con yên tâm là chúng ta có nơi sạch sẽ, mát mẻ, an toàn, thân thuộc để ghé, nhưng Kālāma không phải là điểm duy nhất, đã nói trung chuyển mà. Có mấy khóa tu, mỗi khóa là một truyền thống, chúng ta đến chúng ta tu. Còn không, biết ở đó có để yên tâm tìm về Miến Điện, về vùng MayMyo/ Pyin Oo Lwin, cái quan trọng nhất là bà con từ điểm trung chuyển ấy bà con làm một vòng tham khảo: Trung tâm Thabawa, trung tâm U Pandita, trung tâm Chanmyay Mahasi, Trung tâm Pa Auk và vô vàn những trung tâm mà mình không kể hết. Chẳng hạn như gần đây, trong chuyến về vừa rồi, chúng tôi có biết thêm, có ít nhất 2 trung tâm Mogok nằm cạnh Kālāma. Một cái cũ xì nhỏ xíu, và một cái đang được xây dựng mới. Và tôi đặc biệt nhấn mạnh là vì trong các dòng thiền, dòng nào lấy Tam Tạng làm gốc tôi đều thờ hết. Nhưng đặc biệt dòng Mogok, dòng này không mạn mà với người ngoại quốc. Chỉ riêng vụ đó là tôi thấy cảm tình rồi.

Có nghĩa là tính thương mại rất thấp, cơ hồ không có. Cho tôi nói hơi hõn. Các thiền viện hơi hướng thương mại là mở rộng, bất kể tu được hay không miễn về đông, cúng cho nhiều, thiền viện phát triển, xây cất ở ạt, hoành tráng, nguy nga tráng lệ là ok. No cái đó là thương mại rồi. Cái này họ bất chấp. Dòng thiền này tôi đặt tên họ là bất chấp, có nghĩa là đặc biệt không mạn mà với ngoại quốc. Ngoại quốc muốn lọt vào phải hội đủ 2 điều kiện:

- (1) Phải có người bản xứ giới thiệu
- (2) Họ quan sát theo dõi mình có tu học đúng chuẩn thì họ tiếp tục nhận còn không họ thẳng tay từ chối. Đúng chuẩn là gì? Họ coi mình có chuyên tu hay không? Có dành hết thời gian hay không? Thứ hai họ coi mình có kiến thức giáo lý đặc biệt là Duyên khởi. Dòng đó dạy Tứ niệm xứ qua 12 Duyên khởi/ Duyên sinh, tức là Phát hiện Duyên sinh trong từng khoảnh khắc sống thường nhật. Dòng thiền Mogok tôi mê dữ lắm. Tôi chỉ gợi ý thôi.

Có thể mai này các vị về bên đó các vị phát hiện những nơi chốn không tiện nghi như Kālāma tuy nhiên nếu bà con thấy chỗ đó bà con có được những thành tựu, tiến bộ, Kālāma ủng hộ các vị nhanh chóng rời khỏi Kālāma tìm đến những nơi đó.

Bản thân chúng tôi thiết tha, mong mọi Kālāma là trụ xứ mình có thể lui tới trong an lạc. Nhưng điều đó không hề có nghĩa là đời này kiếp này chúng tôi chết ở đó là không có. Vì trước mắt, chúng tôi có trụ xứ ở Mỹ, chúng tôi có ở Châu Âu rất là ngon lành. Chúng tôi đâu có nhất thiết phải về đó. Nhưng mà mỗi năm có dịp về đó, ở đâu có thiên sư ok, ở đâu có hành giả bạn tu ok tôi cho ở đó ok, nếu có điều kiện tu học thì tuyệt vời còn không các vị hoàn toàn có thể tìm đến nơi vệ sinh kém hơn tí, ẩm thực nó kém hơn tí, phòng ốc nó kém hơn tí, cái gì cũng kém hơn tí nhưng bà con tu học tiến bộ an lạc là tôi cho là đáng đi.

Nội dung bài kinh này, đọc qua rất dễ hiểu nhưng nó hơi khó làm.

Bởi vì, tôi biết có rất nhiều và rất nhiều những cư sĩ, tăng ni vì lý do nào đó, nói theo từ trong nước là lý do khách quan nào đó mà không dám rời thầy, hoặc không dám rời khỏi nơi chốn tiện nghi, không rời khỏi không khí thân thuộc quen thuộc của mình, thế là cứ tiếp tục giam mình ở nơi mà bản thân mình tự hiểu là tu và học không tiến bộ. Đây là chuyện vô cùng và vô cùng đáng tiếc.

Giống như một cuộc hôn nhân, đầu là cuộc hôn nhân của giới thượng lưu nhưng nếu chúng ta không tìm thấy tình yêu, không tìm thấy nụ cười, không tìm thấy nắng ấm trong mắt nhau thì tôi van các vị làm ơn li dị đi, trả nhân đi, xé hôn thú đi. Lấy nhau không vì tình yêu đó là bán đời chứ không phải cưới hỏi, mà là bán rẻ cuộc đời của mình. Hôn nhân mà vì một lý do nào đó: Nhu cầu tiền bạc,... nhu cầu gì tôi không cần biết mà miễn là không có tình yêu thì tiếp tục ở lại với nhau làm gì? Có nhau để không thuộc về nhau.

Chuyện tu học y chang vậy đó.

Dầu đó là vị thầy mình đặc biệt mến quý, dầu đó là đạo tràng vừa ý, đạo tràng tiện nghi ở đó mình có những người bạn đạo rất là thương mến, đúng nhưng xét lại mình thấy đó là cuộc phối ngẫu tâm linh không thành công thì phải có gan bỏ mà đi. Tôi gọi đó là cuộc phối ngẫu tâm linh. Ở chi phòng ốc sang trọng, máy lạnh, tủ lạnh, đi ra đi vào có xe đưa đón, ăn uống một band nhào xuống, sơn hào hải vị, tượng Phật dát vàng, nền cẩm thạch nhưng càng tu càng lùi, tuổi già ập tới, tóc bạc trên đầu mỗi lúc một nhiều mà đạo nghiệp mong manh, chông chênh, liệu chúng ta có nên tiếp tục ở lại trụ xứ như vậy không?

Bởi vì trong bài kinh này nói rất rõ: Vị tỳ-kheo luôn luôn tự xét rằng: Mục đích ta xuất gia cầu pháp không phải là cái này, không phải là những tiện nghi vật chất, không phải. Mà nếu chúng ta dừng lại ở chỗ tình thân với thầy mà mình cứ ở lại thì như vậy mục đích mình không phải cầu giải thoát mà cầu tình, chứ không phải cầu đạo. Nếu vì vật chất mà ta ở lại thì đó không phải là cầu đạo mà cầu sướng. Một cái cầu tình, một cái cầu sướng thì 2 cái cầu này nó không phải là mục đích của người tu.

Rất nhiều và rất nhiều người bị chỗ này. “Con muốn đi lắm, nhưng mà...”

Sáng nay, trước khi vào bài giảng này có một giờ đồng hồ thôi, có một người Phật tử nói với tôi, họ thiết tha họ muốn có chỗ đi tu thiền, họ muốn có chỗ học giáo lý hết mình, học tận tuyệt, học đóc sức, học đổ máu, họ thề thốt đủ điều, cuối cùng họ chốt lại một câu: Gia đình không cho phép, con nhỏ, chồng ghen, bố mẹ già, ông bà bệnh ...Tôi chỉ có nói một chữ thôi: DCD- đi chết đi, nói cho đã rồi phán câu như vậy thì hạng đó chỉ có một chữ thôi “DCD -Đi chết đi”.

Có nghĩa là: Trong lòng các vị chưa thấy mình bị ung thư, chưa thấy mình sắp chết thì các vị không đóc lòng chạy chữa. Nói tui muốn lắm, tui muốn lắm nhưng mà,... Như vậy tên này một là không sợ chết hai là không biết ung thư là gì. Chứ nó mà biết ung thư là cái gì, biết chết là cái gì có cho vàng nó cũng không tiếp tục ở chỗ đó, mà nó phải chạy đi nó chữa bệnh. Còn đảng này nó nói nó muốn học đạo, nó muốn hành đạo, nó muốn tu thiền “nhưng mà...” nó lôi ra một rổ lý do, mà toàn là lý do rẻ tiền thôi.

Bài kinh Khu rừng nó sâu là sâu chỗ đó.

Có nghĩa là: Mình nói cho đã nhưng lý tưởng, mục đích mình là cái gì?

Nếu anh đi tu vì tình với thầy, vì cái tình với bạn vì điều kiện tiện nghi vật chất, thoải mái sung sướng thì như vậy anh nhầm rồi. Như vậy, anh tự xét lại, anh rời đâu anh không có tóc, đắp cái áo mà mục đích anh là cái gì? Nếu anh thấy tâm anh đang bị ung thư phiền não, sanh tử là cuộc chơi khốc liệt, đầy cam go thì anh phải có gan bỏ hết mà đi.

Còn nếu mình vẫn còn phân vân không biết phải làm sao, điều đó cho thấy rằng:

- (1) Mình không sợ chết.
- (2) Không biết ung thư là gì.

Chứ tui xin bảo đảm, nếu các vị biết rằng đang bị ung thư và ung thư đó có thể chạy chữa được ít nhất là 20%, 30%, thì tôi nghĩ rằng: Hôn nhân, gia đình, cha mẹ, tài sản,... các vị bỏ lại hết. Vấn đề là mình chưa thấy chuyện sanh tử nó quan trọng như ung thư, chưa thấy. Khi chưa thấy thì mới bày ra đủ lý do để chối từ cơ hội tu tập, chối từ cơ hội tiến bộ.

Tôi nhắc lại lần nữa: Phật pháp chỉ dành cho người nào thấy sanh tử là đại sự, thấy được tâm thân này là của nợ, thấy mọi hiện hữu là khổ. Phật pháp này chỉ dành cho duy nhất một loại người đó thôi, không có loại người thứ hai.

Đừng nói chuyện coi kinh thấy Bồ Tát trước khi thành Phật cũng dần thân nhập thế. Sai. Sai bét. Ngài là đại nguyện Chánh Đẳng Giác. Ngài tự ngộ, không thầy, đường Ngài đi xa lắm, cái gì công đức là Ngài làm ráo để mà trang bị hành trang, vốn liếng để về đóng chiếc tàu Bát nhã to đùng, Ngài lái, chở theo một rừng người đi chung.

Còn mình, mình ôm bè chuối lội được thì cứ lội, ké được tàu là mình cứ ké, chứ đừng có thấy người ta đại gia đóng tàu, người ta nhờ như mình bắt chước nhờ như, mà mình quên là người ta đóng tàu, người ta đóng hạm, người ta đóng du thuyền chở mấy ngàn người, còn mình có gan như người ta không mà bắt chước người ta?

Mấy ông đại gia mình thấy mấy ông đi đánh golf, mình thấy mấy ông đi câu cá, mấy ông đi săn bắn, đi resort, đi tắm hơi mình bắt chước, mình quên là lúc mấy ông đi kiếm tiền là mình còn trùm mền ngáy như con bò trong chuồng. Rồi lúc nào người ta nghỉ ngơi mình lại chộp ngay lúc đó, mình tưởng là mình với người ta giống nhau. Không phải đâu, không dám đâu. Nha.

Cho nên, nếu mình thấy chuyện sanh tử là đại sự, mình thấy tâm thân này là của nợ, mình thấy mọi hiện hữu là khổ, mình thấy phiền não mình là chứng ung thư cứu được thì phải lập tức tìm chỗ chạy chữa. Chỗ đó là chỗ nào? Chỗ đó là chỗ nào mình có thành tựu tâm linh, tiến bộ tu học. Nhớ cái đó, cái đó rất quan trọng.

Còn nếu sau bài giảng này các vị không đồng ý hoặc có đồng ý mấy chục phần trăm, nói rằng: Ông nói nghe ghê vậy thôi chứ tôi còn trẻ, còn khỏe, còn đẹp, còn giàu, chồng còn thương, vợ còn khoái, con tui còn nhỏ thì chưa khá. Tôi phải nói rất ráo.

Nếu mà các vị là mẹ tôi, là bà xã của tôi, là chồng tôi, là con tôi, tôi vẫn nói như vậy: Thừa bố, thừa mẹ, thừa chị, thừa bà xã, nếu thấy cuộc sanh tử là đại sự, sống nay chết mai cũng phải dành thời gian nhất định trong ngày cho chuyện học và tu đầu có tóc trên đầu, đầu đi làm công sở, đầu tiêu thương hay đại gia, đầu có điền trang bát ngát hay chỉ có chuồng vịt ngoài đồng thì cũng vẫn phải dành thời giờ.

Các vị có quyền nghỉ ngơi thời khóa sinh hoạt của chúng tôi, nhưng tôi nói thế này:

- Không có ngày nào trăm không đọc Chú giải Tam Tạng.
- Không có ngày nào trăm không nghĩ tới cái chết.

Còn các vị nhìn tôi tu kiểu gì thì mặc xác, nha. Nhưng riêng tôi 2 chuyện đó tôi dám khẳng định mà không thẹn với trời. Không có ngày nào tôi không nghĩ tới cái chết. Các vị có thể nghĩ ông nói vậy ông khoe ông tu. No. Tui là thằng chết nhất, tui là thằng ham hưởng thụ. Chính vì chỗ 2 cái ham hưởng thụ và chết nhất nên nó ám, nó khiến tui, này nào giật mình dậy là nghĩ tới cái chết. Các vị thương thì gọi là pháp tu, nếu không thương thì gọi cha này chết nhất.

Đúng. Chết là hết. Bắt đầu qua một kiếp khác, hên thì về trời về người, xui thì làm heo làm bò, khuya 4h nó lừa qua bên kia nó xẻ thịt, mà đầu xẻ bằng cách nện búa hay chích điện hoặc giết bằng phương tiện công nghệ, kiểu nào cũng thấy ghê. Nó lừa vô xong, sập cửa lại, qua bên kia xịt nước xong, nó lừa qua bên kia xẻ rẹt rẹt bằng mấy con dao máy qua là thịt, đùi, da, gân, xương, đồ lòng nó phân ra trong vòng 3 nốt nhạc: Đồ, Rê, Mí, là ra mấy miếng thịt thực phẩm. Nhìn cái đó mới thấy ón chè đậu. Mà từ thời gian mình đang là ông này bà nọ, đại gia, thí chủ cho đến giai đoạn mình bị xẻ đôi khi chỉ mất 1 năm – một năm cho con heo kíp lớn. Có nghĩa là, chiều nay mình tắt thở thì mình vô làm heo, thì heo tui không biết heo bán thịt bao nhiêu tuổi nhưng thôi tôi cho 1 năm

đi, 1 tuổi, 12 tháng bắt đầu xẻ được rồi. Năm, tám tháng ai biết nhưng tới 1 năm là làm thịt được rồi.

Từ bây giờ mình vô chùa làm đại gia, giờ mình đang là thiền sư, giảng sư, mình đang là cư sĩ, thiền định, tới nay nó tắt thở một cái qua giai đoạn bị xẻ tâm 1 năm. Biết chuyện đó mới teo.

Chúng ta có quyền dễ người, không ai cấm hết, nhưng cứ nhớ bài kinh Khu rừng Ngài dạy, bất cứ chốn nào, dầu tục gia cư sĩ hay xuất gia tăng ni, cứ nhớ chỗ đó: Trú xứ nào thúc đẩy được cho chuyện tu học thì nên trân trọng chỗ đó, dầu nó có khốc liệt, cay đắng, chát chua thì cũng phải ráng mà nắm níu nó, dầu có bị xua đuổi cũng ráng cầu khẩn, van xin, hứa hẹn, thề bồi để ở lại chỗ đó. Còn nếu chỗ đó vàng son chói lọi, rục rờ tiện nghi mà càng ở càng thụt lùi, thì tôi van các người, “tôi van em đấy” - bỏ đi. Bởi vì ở chỗ đó mình chỉ là con heo được chăm sóc đàng hoàng thôi, chờ làm thịt thôi, nói nó nặng. Chỗ đó, mình đó nha, tôi không nói ai, mình chỉ là con heo được chăm sóc đàng hoàng chờ làm thịt thôi. Trong khi một trú xứ mình được tiến bộ tâm linh thì trú xứ đó mới là trú xứ hiền thánh.

Mình tu hành mình biết, trú xứ hiền thánh với chuồng cũ khác nhau chứ. Ở chỉ vì vật chất là chuồng cũ, lồng chậu. Ở vì tiến bộ tâm linh là đạo tràng, tịnh xứ, thánh xứ, thánh cư, tịnh cư, phạm xứ,... Còn ở chỉ thỏa mãn vấn đề vật chất là chuồng cũ, lồng chậu, chuồng heo máng ngựa.

Tùy mình, coi mình hạng nào ở chuồng heo máng ngựa là hạng nào. Còn chỗ nào tịnh cư, tịnh độ, tịnh xứ, phạm xứ, thánh xứ là chỗ nào, chỗ đó dành cho ai. Tùy mình. Mình coi mình là cái loại nào. Nếu mình thích chuồng cũ, lồng chậu, chuồng heo máng ngựa thì mình cứ tới chỗ đó.

Và nên nhớ: Cơ hội gặp Chánh pháp, cơ hội được có thân người đầy đủ giác quan không cảm mù đui điếc ba trọn khùng điên là đã hiếm, nhất là mang thân nam nhân, không bị trọng bệnh, nan y, đầu óc tỉnh táo, muốn nhớ thì nhớ, muốn hiểu thì hiểu, có điều kiện đủ để tu tập không phải dễ, nhất là gặp Chánh pháp, gặp minh sư thiện hữu. Tất cả những cái này, từng thứ một trong đó đã khó rồi, đấng này mình có hết, người ta làm chỗ cho mình tu học mà mình chẳng những không tu mình còn chửi thẳng làm chỗ cho mình tu thì hỏi còn trời đất nào dung nổi mình? Nhớ nha.

Bài kinh này nó sâu ghê lắm. Bài kinh này thấy thường thôi nhưng nó đã động tới toàn bộ chọn lựa của không ít những cư sĩ tăng ni hôm nay. Từ mái ấm gia đình của tục nhân cư sĩ đến hàng xuất gia tăng ni thấy đều được gói gọn trong bài kinh này: Chọn chơi với ai? Chọn ở chỗ nào? Chọn nếp sinh hoạt? Chọn cái ăn, chọn cái mặc không phải vì sướng, vì thích, vì vui mà vì mục đích tiến bộ hay lui sụt. Vì ý nghĩa tiến bộ - lui sụt mà mình chọn.

Chớ đừng nói dóc: Tu là tùy duyên, tui không còn, vì chọn là còn chấp. Nói vậy là nói dóc. Nếu nói tu hành không có lựa thì họ quên chữ lựa đây là lựa cái gì? Lựa cái ngon, sướng thì cái lựa đó không nên nhưng lựa chỗ tiến bộ để ở và chỗ lui sụt để tránh thì cái lựa đó phải có chứ. Mình con người chứ phải con thú đâu mà không biết lựa. Mà bắt chước, nghe ba chớp ba nhoáng, nghe đâu đó “tu là không có lựa” lựa là còn phân biệt, là còn chấp, tu là đạt cảnh giới không chấp, nói dóc vậy thôi chứ trưa nay hỏi đĩa rau luộc nước tương với đĩa đậu xào nó ăn cái nào. Nói dóc. Nha.

Phải lựa chứ. Có điều: **Mình không lựa chọn theo mục đích thích – ghét - buồn - vui mà lựa theo tiêu chí: Tiến bộ hay lui sụt trong tu học, trong tiến bộ tâm linh.** Nhớ nha. Phải có lựa chứ. Sao không lựa?

Vì nào nói dóc không lựa, tôi hỏi thiệt nè: Nếu không lựa thì thầy nào học cũng được đúng không? Vậy cứ lụm đại ông nào ở Việt Nam mới tu ba bữa bái sư làm thầy đâu cần đi gặp ngài Pa Auk, gặp ngài Sitagu, ngài Shwe Oo Min chỉ cho một, tại mình tu mình không có chấp. Mình tu mình không phân biệt, mình tu mình không lựa chọn. Đúng không? Rồi ra lục thùng rác ăn, lý do là tôi tu tôi không chấp. Tôi vô nhà cầu không có trải gì nằm bệt sàn cầu ngủ, mình tu mình đâu có chấp, đúng không? Mà thật ra mình đi cầu cũng chẳng cần dội, chẳng cần giấy, chẳng cần nước để rửa bởi mình không có chấp, đúng không? Mình đâu có chấp, mình đâu có phân biệt, đúng không? Ăn thì lục thùng rác, ngủ trong nhà cầu, còn thầy thì kiếm ông nào mới tu 2-3 ngày ăn nói quàng xiên đi theo, vì mình không có chấp. Đúng không? Mình mắc gì học Tam Tạng kinh điển chi? Thánh kinh của Chúa, Coran của đạo Hồi, cái nào lật ra thấy có chữ thì mình theo thì thôi. Vì mình tu không chấp, mình không có phân biệt, đúng không, thấy có chữ mình theo thôi. Nói gì theo cái đó, vì mình tu mình không có chấp, đúng không?

Phải có chữ, phải có lựa chọn: Lựa chọn theo hướng gì? Mục đích gì? Còn lựa chọn theo kiểu sướng – khổ – buồn – vui thì cái đó không được. Sướng – khổ - buồn – vui không phải là tiêu chí mà tiêu chí là Tiến bộ và Lui sụt. Mình chú ý 2 cái đó. Tránh cái nào lui sụt và hướng tới cái nào cho mình sự tiến bộ.

Ngay cả trong kinh đức Phật đã dạy rồi: Gần người lành - Xa người ác - Ở chỗ nên ở. Phật tử dốt cỡ nào cũng phải biết bài kinh đó: Kinh an lành, hay là kinh cát tường, kinh hạnh phúc. Có. Bài đầu tiên đã có 3 cái đó rồi:

Không gần gũi kẻ ác

Thân cận bậc hiền trí

Ở trú xứ nên ở - Patirūpadesavāso

Đầu tiên là không gần người ác. Gần ở đây là *sevanā - Asevanā ca bālānaṃ*, mà ở gần người trí – *paṇḍitānaṃ sevanā*, xa người ác.

Người ác = Người nào ở gần họ mình bị lui sụt.

Người trí ở đây không phải là người có bằng cấp = Người ở gần thiện pháp tăng trưởng, phát triển.

Chỗ ở = không dựa trên tiêu chí sướng, khổ, sang, hèn, nghèo, giàu mà dựa trên tiêu chí chỗ nào mình phát triển về mặt tâm linh.

Như vậy, mình chốt lại:

1. Chơi với ai?
2. Ở đâu?

Cũng phải dựa trên tiêu chí tiến bộ.

Trong bài kinh Nên hành trì – không nên hành trì (*Sevitabba-asevitabba sutta*) trong Trung và Trường Bộ (<https://www.budsas.org/uni/u-kinh-trungbo/trung114.htm>) ngài Xá Lợi Phát dạy rất rõ: Cái ăn, mặc, chỗ ở, thầy bạn để giao du, tất cả phải dựa tiêu chí: Cái gì giúp thiện pháp phát triển thì theo. Còn người nào, chỗ nào, vật nào mà nó làm thiện pháp lui sụt thì mình bỏ.

Thí dụ, mình thấy ngay chuyện ăn đi, mình thấy món nào ăn vào làm cho mình bệnh hoạn, ăn vào làm cho mình buồn ngủ, ăn vào làm cho mình khó chịu, ngầy ngật, bụng bùng bình khó tiêu, bèo bọt thì cái đó mình phải tránh, chứ không phải chỉ riêng người và chỗ ở, mà còn cả thức ăn. Thức ăn mình ăn vô phải được an lạc, ăn vô mình thấy tu tập tốt, còn mình thấy mỗi lần mình ăn vô thấy người không an lạc cũng phải tránh. Chỗ ở cũng vậy, hướng cửa sổ cũng vậy. Mình thấy mình mở hướng này mình dễ bị rợn người, dễ bị trúng gió, mở hướng kia thấy ok hơn, có ánh sáng, có thông thoáng, nhưng mà hông có gió lùa. Cửa mở cũng phải lựa. Ngay cả chuyện quét nhà mình cũng phải coi hướng gió, quét sao mà bụi nó bay đầy hết, quét thông minh, nếu không phải đóng lại mà quét, còn nếu mở thì phải coi mở cửa sổ nào để quét nhà được. Rồi mình lau cũng vậy. Bắt đầu lau từ chỗ nào. Có những chỗ bắt đầu nó làm cho việc thêm rối, việc thêm nhiều. Chỉ riêng chuyện lau nhà, quét nhà cũng phải xài đầu, rồi chùi cầu. Mà không lẽ giờ tôi nói mất vệ sinh. Chuyện mình đi vệ sinh mình rửa cũng phải rửa thông minh nữa. Rửa sao nó ít tốn nước mà nó sạch. Rửa sao mình sạch cái tay mình nữa. Cả chuyện đó nữa chứ phải không. Cách xài giấy vệ sinh cũng phải xài thông minh. Nó có tới 300 cách xài giấy chứ không phải có một cách, không phải cầm vô quẹt cái rẹt đứng dậy kéo quần, xong. No. Nó có tới 300 cách.

Nói chỉ là chỗ ở, nói chỉ thầy bạn mình giao du, tiếp xúc mỗi ngày, họ tất cả đều có ảnh hưởng, tác động nhất định lên đời sống, cuộc tu trong sự tiến thoái của tâm linh mình. Nhớ nha. Rất là quan trọng.

Bài kinh này đọc thì dễ hiểu lắm, ai cũng hiểu hết. Nhưng mà mình có chịu ngồi mình ngâm lại những khía cạnh “nằm giữa 2 hàng chữ”, có trường hợp đó “đọc giữa 2 hàng chữ” có nghĩa là đọc luôn những cái người ta không trực tiếp nói tới trong văn bản đó. Nhớ cái đó.

Ok. Nói nhiều cũng vậy thôi, chúc các vị ngày vui và hẹn lại chủ nhật sau./.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHẬP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

WWW.TOAIKHANH.COM

toaikhanh.com